

„Ne... zatím ještě ne,“ odpověděl Emil docela podle pravdy. „Ale co nevidět asi začneme.“

To ho předtím skutečně nenapadlo, ale Emil se snadno uměl vžít do jakékoliv ztřeštěnosti. Kdoví co všechno si musí žebravé děti vytrpět a co všechno jsou hlady nuceny sníst! Teď mu ze samé lítosti až vhrkly slzy do očí.

„Ten kluk je samá potrhlost a bláznivina,“ kroutila nad ním hlavou Lina a měla svatou pravdu. Protože v této chvíli Emil přímo cítil, že je nebohý malý žebráček, kterému zakrátko nezbude nic jiného než jíst mouchy, a při tom pomyšlení se rozvzlykal.

„Ty moje ubožátko,“ politovala ho proboštka, a než se Emil dosyta vyplakal, strčila mu do ruky dvoukorunu.

Dvě koruny! Dvacet mucholapek! Klidně může žebráčkou hůl odhodit! A hned to také udělal.

Proboštka ho ve své dobrotě ještě pozvala na šťávu a na buchty.

„Chutná?“ zeptala se.

„Lepší než mouchy, to teda jo,“ pomlaskával si Emil.